Agatha Christie

CASA DIN SHIRAZ

Era şase dimineaţa când domnul Parker Pyne plecă spre Persia, după ce se oprise la Bagdad.

Numărul de locuri pentru pasageri în micul monoplan era limitat şi scaunul atât de strâmt, neconfortabil pentru un tip masiv de natura domnului Parker Pyne. Se mai aflau încă doi pasageri – un bărbat înalt, solid, pe care omul nostru îl plasă în categoria vorbăreţilor, şi o femeie subţire, cu gura făcută pungă şi cu un aer sigur de sine.

„În orice caz – se gândi domnul Parker Pyne – nu arată ca şi cum ar dori să mă consulte din punct de vedere profesional".

Nici ei nu se gândeau la asta. Femeia cea micuţă era o misionară americană, foarte activă şi fericită şi bărbatul cel voinic era angajatul unei companii petroliere. Amândoi îi povestiseră pe scurt viaţa lor, înainte ca avionul să-şi ia zborul.

— Eu sunt doar un turist, le declară Parker Pyne cu modestie. Mă duc la Teheran, Ispahan şi Shiraz.

Şi simpla muzicalitate a acestor nume aşa l-a încântat când le-a rostit, încât le-a repetat: Teheran, Ispahan şi Shiraz.

Domnul Parker Pyne se uită la regiunea pe care o survolau. Era simplu deşert. Simţi misterul acestor vaste pustietăţi.

La Kermanshah avionul aterizâ pentru controlul paşapoartelor şi vămuire. Un geamantan de-al domnului Parker Pyne a fost deschis.

Agatha Christie

CASA DIN SHIRAZ

Era şase dimineaţa când domnul Parker Pyne plecă spre Persia, după ce se oprise la Bagdad.

Numărul de locuri pentru pasageri în micul monoplan era limitat şi scaunul atât de strâmt, neconfortabil pentru un tip masiv de natura domnului Parker Pyne. Se mai aflau încă doi pasageri – un bărbat înalt, solid, pe care omul nostru îl plasă în categoria vorbăreţilor, şi o femeie subţire, cu gura făcută pungă şi cu un aer sigur de sine.

„În orice caz – se gândi domnul Parker Pyne – nu arată ca şi cum ar dori să mă consulte din punct de vedere profesional”.

Nici ei nu se gândeau la asta. Femeia cea micuţă era o misionară americană, foarte activă şi fericită şi bărbatul cel voinic era angajatul unei companii petroliere. Amândoi îi povestiseră pe scurt viaţa lor, înainte ca avionul să-şi ia zborul.

— Eu sunt doar un turist, le declară Parker Pyne cu modestie. Mă duc la Teheran, Ispahan şi Shiraz.

Şi simpla muzicalitate a acestor nume aşa l-a încântat când le-a rostit, încât le-a repetat: Teheran, Ispahan şi Shiraz.

Domnul Parker Pyne se uită la regiunea pe care o survolau. Era simplu deşert. Simţi misterul acestor vaste pustietăţi.

La Kermanshah avionul ateriză pentru controlul paşapoartelor şi vămuire. Un geamantan de-al domnului

Parker Pyne a fost deschis. O anumită cutie din carton a fost cercetată cu oarecare interes. I s-au pus întrebări. Din moment ce domnul Parker Pyne nici nu vorbea, nici nu înţelegea persana treaba a fost dificilă.

Pilotul se îndreptă spre el. Era un german tânăr, blond, arătos, cu ochi de un albastru închis şi faţa bronzată.

— Poftim? Întrebă el cu amabilitate.

Domnul Parker Pyne, care până atunci recursese la o excelentă pantomimă, fără să aibă, după cât se părea, mult succes, se întoarse spre el ca spre un salvator.

— E praf contra gândacilor, zise el. Credeţi că le-aţi putea explica?

Pilotul îl privea uluit:

— Poftim?

Domnul Parker Pyne îşi repetă rugămintea în limba germană. Pilotul zâmbi şi traduse propoziţia în persană. Gravele şi tristele autorităţi părură satisfăcute; feţele lor îngrijorate se relaxară; zâmbiră. Unul chiar râse. Ideea li se părea comică.

Cei trei pasageri şi-au reluat locul în avion şi zborul continuă. Au făcut o escală la Hamadan pentru a lăsa şerpii, fără ca avionul să se oprească. Domnul Parker Pyne se uită în jos, încercând să zărească stânca de la Behistan, locul acela romantic unde Darius îşi descrie întinderea imperiului şi a cuceririlor sale în trei limbi diferite – babiloniană, mediană şi persană.

La ora unu au ajuns la Teheran. Au trebuit îndeplinite mai multe formalităţi poliţieneşti. Pilotul german se apropiase şi stătea în preajmă zâmbind, în timp ce domnul Parker Pyne termina să răspundă la un lung interogatoriu pe care nu-l înţelesese.

— Ce am zis? Îl întrebă el pe german.

— Că numele de botez al tatălui este Turist, că profesia dumneavoastră este Charles, că numele de fată al mamei este Bagdad şi că veniţi de la Harriet.

— Contează?

— Câtuşi de puţin. Trebuie să spuneţi ceva, asta e tot ce cer.

Domnul Parker Pyne a fost dezamăgit. A găsit oraşul din cale-afară de modern. Asta-i părerea pe care şi-a exprimat-o în seara următoare, când se întâmplă să dea peste herr Schlagal, pilotul, tocmai când intra în hotel. Dintr-un impuls îl invită la cină şi germanul acceptă.

Ospătarul georgian se înclină în faţa lor şi primi comenzile. Sosi şi mâncarea.

Când au ajuns la tort, un produs cam tare din ciocolată, germanul zise.

— Aşadar, mergeţi la Shiraz?

— Da. Iau avionul până acolo. Apoi mă întorc de la Shiraz la Ispahan şi Teheran cu maşina. Dumneata o să pilotezi mâine avionul până la Shiraz?

— Ah, nu. Mă întorc la Bagdad.

— Sunteţi de mult timp aici?

— De trei ani. Contractul meu a fost stabilit numai pentru trei ani. Până acum n-am avut nici un accident – unberufen! Bătu în lemn.

Li s-au adus ceşti groase cu cafea dulce. Cei doi au aprins câte o ţigară.

— Primii mei pasageri au fost două doamne, începu germanul gânditor. Două englezoaice.

— Şi? Întrebă Parker Pyne.

— Una era o tânără de familie foarte bună, fiica unuia dintre miniştrii dumneavoastră – cum i se zice?

— Lady Esther Carr. Era frumoasă, foarte frumoasă, dar nebună.

— Nebună?

— Complet nebună. Locuieşte la Shiraz într-o casă din partea locului. Poartă îmbrăcăminte orientală. Nu vrea să vadă europeni. Aşa trebuie să trăiască o lady de familie bună?

— Au mai fost şi altele, remarcă domnul Parker Pyne. De exemplu lady Hester Stanhope…

— Dar asta-i nebună, repetă celălalt tăios. Poţi să-ţi dai seama după ochii ei. Aşa erau şi ochii comandantului submarinarului meu în timpul războiului. Acum e internat într-un azil.

Domnul Parker Pyne căzu pe gânduri. Şi-l amintea bine pe lordul Micheldever, tatăl Estherei Carr. Lucrase sub conducerea lui când acesta fusese ministru de interne – un bărbat înalt, blond, cu ochi albaştri, luminoşi. O văzuse odată pe lady Micheldever – o frumuseţe irlandeză, renumită pentru părul ei negru şi ochii de un albastru – violaceu. Amândoi erau oameni frumoşi, normali, dar cu toate astea era ceva nebunie în familia Carr. Apărea din când în când, după ce sărea o generaţie. Ciudat că herr Schlagal accentuase aşa de mult acest aspect.

— Şi cealaltă doamnă? Întrebă el într-o doară.

— Cealaltă a murit.

Ceva în vocea omului îl făcu pe Parker Pyne să-şi ridice privirea alarmat.

— Am şi eu inimă, spunea herr Schlagal. Şi sentimente. Doamna aceea mi s-a părut cât se poate de frumoasă. Ştiţi cum se întâmplă, lucrurile astea te iau prin surprindere. Era ca o floare – o floare. Oftă adânc. M-am dus să le vizitez odată – la casa din Shiraz. Lady Esther m-a invitat. Micuţa, floarea mea, se temea de ceva, după cum mi-am putut da seama. Când m-am întors din nou la Bagdad, am auzit că murise. Murise!

Se opri şi apoi spuse gânditor:

— S-ar putea ca cealaltă s-o fi omorât. Vă spun că e nebună.

Oftă din nou şi Parker Pyne comandă benedictine.

— Curaçao e bun, le recomandă Ospătarul georgian şi le aduse două curaçao.

A doua zi, chiar după prânz, domnul Parker Pyne zări pentru prima dată Shirazul. Survolaseră lanţuri muntoase întretăiate de văi înguste, dezolante, aride, numai

uscăciune şi pustietate. Şi, deodată, se ivi Shirazul – o bijuterie verde ca smaraldul în inima deşertului.

Domnului Parker Pyne îi plăcu Shirazul mai mult decât Teheranul. Aspectul primitiv al hotelului nu-l incomodă, nici priveliştea la fel de simplă a străzilor.

Se trezi în mijlocul unei sărbători persane. Celebrarea Nan Ruzului începuse în seara precedentă – perioada de cincisprezece zile în care persanii îşi petrec Anul lor Nou. Străbătu bazarurile goale şi ieşi într-o zonă larg deschisă situată în partea de nord a oraşului. Tot Shirazul era în straie de sărbătoare.

Într-o zi, plimbându-se, ieşi din oraş. Tocmai fusese la mormântul poetului Hafiz şi dorea să se întoarcă când zări o casă care îl atrase. Toată acoperită cu ţiglă albastră, roz şi galbenă. I se păru o casă de vis.

În seara aceea servi cina împreună cu consulul britanic şi întrebă de casă.

— Fascinantă, nu-i aşa? A fost construită de un fost guvernator bogat al Luristanului, care a făcut o frumuseţe uzând de poziţia lui oficială. Acum aparţine unei englezoaice. Trebuie să fi auzit de ea. Lady Esther Carr. Nebună de tot. S-a adaptat complet acestui loc. Nu vrea să aibă nimic de-a face cu tot ce-i britanic.

— E tânără?

— Prea tânără ca să se prefacă în felul acesta. Are vreo treizeci de ani.

— A mai fost o englezoaică cu ea, nu-i aşa? O femeie care a murit.

— Da; acum vreo trei ani. S-a întâmplat a doua zi după ce mi-am luat postul de aici în primire. De fapt, ştiţi, Barham, predecesorul meu, a murit pe neaşteptate.

— Ea cum a murit? Îl întrebă direct Parker Pyne.

— A căzut de la terasa sau balconul aflat la primul etaj. Era servitoarea sau însoţitoarea Estherei, am uitat ce anume. Oricum, îi ducea tava cu micul dejun şi a călcat

peste margine. Trist; nu s-a putut face nimic. Şi-a spart capul de pietrele de dedesubt.

— Cum o chema?

— King, cred, sau Willis! Nu, asta este misionara. O fată destul de drăguţă.

— A fost lady Esther supărată?

— Da – nu. De fapt nu ştiu. Era foarte ciudată; n-am putut să-mi dau seama. Este o persoană, cum s-ar zice, dominatoare. Simţi că e cineva, înţelegeţi ce vreau să spun;

Aproape m-a înfricoşat cu manierele ei de a comanda şi cu ochii ei negri din care ieşeau scântei.

Începu să râdă ca şi cum s-ar fi scuzat, apoi se uită curios la Parker Pyne. Acesta părea să privească în gol. Chibritul pe care îl aprinsese nu mai ajunsese la ţigară, ci rămăsese neutilizat în mâna sa înţepenită. Arse până îi pârli degetele şi atunci îl aruncă, exclamând de durere. Zări expresia mirată a consulului şi-i zâmbi.

— Mă scuzaţi!

— Îţi aduni gândurile?

— Trei coşuri pline, răspunse Parker Pyne enigmatic.

Trecură la alte subiecte.

În seara aceea, la lumina unei mici lămpi cu petrol, domnul Parker Pyne scrise un bileţel. Îi luă mult timp ca să îl compună. În final ieşi cât se poate de simplu.

Domnul Parker Pyne îşi prezentă omagiile sale doamnei Esther Carr şi îşi permise să o informeze că rămâne la hotelul „Fars” următoarele trei zile, în caz că ea ar dori să-l consulte.

Mai puse în plic o tăietură din ziar – faimosul său anunţ: „Sunteţi fericit? Dacă nu, consultaţi-l pe domnul Parker Pyne, 17 Richmond Street.” „Ar trebui să meargă”, îşi zise Parker Pyne, în timp ce se urca încântat în patul lui confortabil. „Da, aproape trei ani; ar putea să meargă”.

A doua zi, răspunsul sosi pe la ora patru. Îi fu adus de un servitor persan care nu vorbea englezeşte.

Lady Esther Carr va fi bucuroasă dacă domnul Parker Pyne îi va face o vizită la ora nouă în seara aceasta.

Parker Pyne zâmbi.

Acelaşi servitor îl primi la ora fixată. Îl conduse prin grădina întunecată, sus, pe o scară exterioară, ocolind casa până spre capăt. Printr-o uşă deschisă trecu într-o curte centrală sau balcon care era neacoperită. Un divan mare se găsea lângă perete şi pe el te izbea o siluetă culcată.

Lady Esther purta veşminte orientale şi s-ar fi putut ca un motiv pentru preferinţele sale să constea în faptul că i se potriveau tipului ei de mare frumuseţe orientală. Consulul spusese că e dominatoare şi într-adevăr părea dominatoare. Îşi ţinea bărbia ridicată şi privea cu aroganţă.

— Sunteţi domnul Parker Pyne? Luaţi loc acolo.

Arătă cu mâna spre o grămadă de perne. Pe degetul mijlociu strălucea un smarald uriaş pe care era gravat blazonul familiei. Era o relicvă moştenită şi trebuia să valoreze o avere frumuşică, se gândi domnul Parker Pyne.

Dădu ascultare invitaţiei cu oarecare dificultate. Pentru un bărbat de statura sa nu era prea uşor să se aşeze pe jos cu eleganţă.

Un servitor apăru aducând cafeaua. Domnul Parker Pyne luă o ceaşcă şi sorbi încântat.

Gazda sa îşi însuşise obiceiul oriental de a huzuri. Nu se grăbi să înceapă conversaţia. Şi ea savura cafeaua cu ochii pe jumătate închişi. În cele din urmă rosti:

— Aşadar, ajutaţi oameni nefericiţi, zise ea. Cel puţin, asta pretindeţi în anunţ.

— Da.

— De ce mi l-aţi trimis? Aşa obişnuiţi… Să faceţi afaceri când călătoriţi?

Era ceva evident imperativ în tonul ei, dar domnul Parker Pyne nu-i dădu importanţă. Răspunse simplu:

— Nu. Când călătoresc vreau să am o vacanţă adevărată şi nu să fac afaceri.

— Atunci de ce mi l-aţi trimis?

— Pentru că am avut un motiv să cred că sunteţi… Nefericită.

Se aşternu tăcerea. El era foarte curios. Cum avea ea să interpreteze asta? După un minut ea se hotărî să râdă.

— Presupun că vă gândiţi că oricine abandonează lumea şi trăieşte ca mine, rupt de naţia mea, de ţară, o face pentru că este nefericit! Supărare, dezamăgire – lucruri de-astea credeţi că m-au împins în exil? Ei bine, cum să înţelegeţi? Acolo, în Anglia, eram ca un peşte pe uscat. Aici mă simt eu însămi. Ca fire sunt o orientală. Îmi place această izolare. Cred că nu prea înţelegeţi. Dumneavoastră trebuie să vă par – ezită o clipă – nebună.

— Nu sunteţi nebună, spuse domnul Parker Pyne.

Era multă siguranţă în glasul său, încât ea îl privi cuprinsă de curiozitate.

— Cred că se spune că sunt nebună. Ce oameni proşti! Îţi poţi face o lume cum vrei. Mă simt perfect fericită.

— Şi totuşi m-aţi chemat aici, spuse domnul Parker Pyne.

— Recunosc că eram curioasă să vă văd. Ezită. Şi apoi nu mai vreau să mă întorc niciodată acolo, în Anglia, dar, cu toate acestea, vreau să aflu ce se mai petrece…

— În lumea pe care aţi părăsit-o?

Aprobă înclinând uşor din cap.

Domnul Parker Pyne începu să vorbească. Vocea sa caldă şi plăcută, la început gravă, se ridică din când în când, atunci când, atunci când vroia să sublinieze câte ceva anume.

Povesti despre Londra, ultimele zvonuri, femei şi bărbaţi celebri, despre noile restaurante şi cluburile de noapte, curse de cai, partide de vânătoare şi scandaluri din lumea bună de la ţară. Vorbi despre îmbrăcăminte, moda de la Paris, despre buticurile de pe străzi lăturalnice, unde puteai cumpăra la preţuri foarte convenabile.

Descrise teatre şi cinematografe, îi împărtăşi ultimele noutăţi despre filme, continuă cu construirea suburbiilor pline de verdeaţă, se referi la bulbi şi la grădinărit şi

creionă o seară obişnuită londoneză, cu tramvaie şi autobuze şi mulţimi grăbite să ajungă acasă după programul de peste zi, cu căsuţele care-i aşteptau, schiţând, în fine, o viaţă de familie tipic engleză.

A fost un tur de forţă cu totul remarcabil, dovedind ample şi neobişnuite cunoştinţe şi o înşiruire inteligentă a faptelor. Lady Esther îşi lăsă capul să cadă; îşi abandonase aroganţa sa afişată. Câtva timp lacrimile i se prelinseră încet şi când el termină, ea clacă şi începu să plângă în hohote. Domnul Parker Pyne nu mai spunea nimic. Stătea şi o privea. Pe faţă i se citea expresia liniştită, satisfăcută a unui om care făcuse o experienţă şi obţinuse rezultatul dorit.

În cele din urmă ea îşi ridică privirea.

— Poftim, zise cu amărăciune, acum sunteţi satisfăcut?

— Acum, cred că da.

— Cum să mai suport, cum să mai suport? Cum să nu mai plec niciodată de aici, să nu mai văd niciodată din nou pe nimeni! Strigătele parcă îi fuseseră smulse din piept. Îşi stăpâni sentimentele, înroşindu-se. Şi mă rog? Întrebă ea provocatoare. Nu faceţi obişnuita remarcă? Nu spuneţi: „Dacă vreţi atât de mult să vă întoarceţi în ţară, de ce nu o faceţi?”

— Nu. Parker Pyne clătină din cap. Nu vă este aşa de uşor.

Pentru prima dată o undă de teamă se strecură în ochii ei.

— Ştiţi de ce nu pot să mă întorc?

— Cred că da.

— Vă înşelaţi. Dădu din cap. Motivul pentru care nu pot să plec nu-l veţi ghici niciodată.

— Nu ghicesc. Observ… Şi clasific.

— Nu |tiţi absolut nimic.

— Văd că trebuie să vă conving, spuse pe un ton amabil domnul Parker Pyne. Când aţi venit aici, lady Esther, cred că aţi folosit noua linie aeriană germană de la Bagdad.

— Ei, şi?

— Avionul a fost pilotat de tânărul Schlagal, care, mai apoi, v-a făcut vizite.

— Da.

Un „da” oarecum diferit, un „da” mai moale.

— Aţi avut o prietenă, o însoţitoare care a… murit.

O voce rece, tăioasă ca oţelul acum.

— Însoţitoarea mea.

— Se numea…

— Muriel King.

— Ţineaţi la ea?

— Ce vreţi să spuneţi prin „ţineaţi”? Făcu o pauză ca să se controleze. Mi-era folositoare.

O spuse dându-şi aere şi Parker Pyne şi-a reamintit cuvintele consulului: „O să vedeţi că e cineva, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.”

— V-a părut rău când a murit?

— Mie… Normal! Pe cuvântul meu, domnule Pyne, trebuie să mergem aşa departe? Era supărată şi continuă fără să mai aştepte vreun răspuns. Aţi fost foarte amabil că aţi venit. Dar sunt puţin obosită. Puteţi să-mi spuneţi cât vă datorez?

Dar Parker Pyne nu se mişcă. Nu arătă prin nici un semn că se simţea jignit. Merse mai departe cu şirul întrebărilor.

— Herr Schlagal nu v-a mai vizitat de când ea a murit. Să presupunem că ar veni, l-aţi primi?

— Bineînţeles că nu.

— E un refuz definitiv?

— Definitiv. Herr Schlagal nu va fi primit.

— Mda, rosti domnul Parker Pyne, gânditor. Aţi mai putea adăuga ceva?

Armura aroganţei pe care o afişase căzu pentru o clipă. Spuse pe un ton nesigur.

— Nu… Nu ştiu la ce vă referiţi.

— Aţi ştiut, lady Esther, că tânărul Schlagal s-a îndrăgostit de Muriel King? E un sentimental. Încă se mai gândeşte la ea.

— Chiar? Zise abia şoptit.

— Ce fel de om era ea?

— Cum adică, ce fel de om era? De unde să ştiu eu?

— Trebuie să vă fi uitat la ea uneori, insistă cu blândeţe Parker Pyne.

— Aşa! Era o tânără destul de drăguţă.

— De vârsta dumneavoastră?

— Pe-aproape. O pauză, după care întrebă: De ce credeţi că… Că Schlagal ţinea la ea?

— Pentru că aşa mi-a spus el. Da, da, în termenii cei mai clari. Cum vă mărturiseam, el e un tânăr sentimental. S-a bucurat să-mi împărtăşească acest lucru. A fost foarte şocat de moartea ei şi de felul în care a murit.

Lady Esther sări în sus.

— Credeţi că am ucis-o eu?

Domnul Parker Pyne nu sări în sus. Nu era tipul care s-o facă.

— Nu, dragă doamnă, o asigură el. Nu cred că aţi omorât-o şi, aşa stând lucrările, cu cât vă opriţi mai repede din a mai juca teatru şi plecaţi în ţară cu atât mai bine.

— Ce insinuaţi prin „a juca teatru”?

— Adevărul e că v-aţi pierdut cu firea. Asta e! V-aţi pierdut rău de tot cu firea. V-aţi gândit că veţi fi acuzată că v-aţi ucis stăpâna.

Deodată fata tresări. Domnul Parker Pyne continuă:

— Nu sunteţi lady Esther Carr. Am ştiut înainte de a veni aici, dar v-am pus la încercare pentru a fi pe deplin sigur.

Îşi etala un zâmbet plăcut şi binevoitor.

Cât timp v-am povestit adineauri, v-am studiat şi, de fiecare dată, aţi reacţionat ca Muriel King, nu ca Esther Carr. Magazinele ieftine, cinematografele, noile suburbii în verdeaţă, întoarcerea acasă cu autobuzul şi tramvaiul aţi reacţionat la toate astea. Zvonurile despre lumea bună de la ţară, noile cluburi de noapte, ce se întâmplă în Mayfair, cursele – nimic de felul acesta nu vă interesează.

Vocea sa deveni mai convingătoare, mai părintească.

— Luaţi loc şi povestiţi-mi. N-aţi omorât-o pe lady Esther, dar aţi crezut că aţi putea fi acuzată că aţi fi făcut-o.

Spuneţi-mi doar cum s-au întâmplat toate astea!

Fata trase adânc aer în piept, apoi se aşează din nou pe divan şi începu să vorbească. Precipitat, cu mici izbucniri.

— Trebuie să încep… la început mi-a… Mi-a fost frică de ea. Era nebună… Nu chiar nebună… Numai puţin. M-a adus aici. Am fost încântată ca o proastă; mi s-a părut aşa de romantic. Proasta de mine! Asta am fost – o prostuţă. Fusese o chestie cu un şofer. Era nebună după bărbaţi – nebună de tot. El nu a vrut să aibă de-a face cu ea şi afacerea a transpirat; prietenele ei au aflat şi au râs de ea. Atunci s-a certat cu familia şi a venit încoace.

Se prefăcea ca să-şi salveze reputaţia – singurătate în deşert – chestii de-astea. Ar fi stat o vreme şi apoi s-ar fi întors în ţară. Dar a devenit din ce în ce mai ciudată. Şi apoi a fost pilotul. I-a căzut cu tronc. El venea să mă vadă pe mine şi ea credea… Ei bine, înţelegeţi. El trebuie să-i fi explicat…

Şi atunci, deodată, ea s-a întors împotriva mea. Era îngrozitor, mă înfricoşa. Spunea că n-am să mă mai întorc niciodată acasă. Că sunt în puterea ei. Că eram sclava ei. Întocmai-sclavă. Că putea să-mi hotărască soarta.

Domnul Parker Pyne dădu aprobator din cap. Îşi imagina situaţia. Lady Esther întrecând încet orice măsură, aşa cum înnebuniseră mai înainte alţii din familia sa; şi fata îngrozită, neştiutoare, fără experienţă, crezând tot ce i se debita.

— Dar într-o zi, ceva s-a răsculat în mine. M-am împotrivit. I-am spus că dacă încearcă să-mi facă ceva, eu eram mai puternică decât ea. Că am s-o arunc pe pietrele de jos. S-a speriat cu adevărat. Cred că mă considera un om de nimic. Am făcut un pas spre ea – nu ştiu la ce s-a gândit că aveam să-i fac. A mers cu spatele; şi-a… Şi-a căzut de pe margine.

Muriel King îşi îngropă faţa în mâini:

— Şi apoi? O îndemnă cu blândeţe domnul Parker Pyne.

— Mi-am pierdut capul. Mi-am zis că o să se considere că eu am împins-o să cadă. Am crezut că nimeni n-o să mă

asculte. Că voi fi aruncată în vreo închisoare groaznică de pe meleagurile astea. Faţa i se crispă. Domnul Parker Pyne vedea destul de clar teama firească care pusese stăpânire pe ea. Şi atunci mi-a trecut prin cap – ce-ar fi să mi se fi întâmplat mie! Ştiam că trebuia să vină un nou consul britanic care n-o văzuse pe niciuna dintre noi. Celălalt murise.

M-am gândit că i-aş putea păcăli pe servitori. Pentru ei erau două englezoaice trăsnite. Când una a murit, cealaltă i-a luat locul, le-am dat sume frumoase de bani şi le-am zis să-l aducă pe consulul britanic. Acesta a sosit şi l-am primit în calitate de lady Esther. Purtam inelul ei la deget. El a fost foarte drăguţ şi a aranjat totul. Nimeni nu a părut să aibă nici cea mai mică bănuială.

Domnul Parker Pyne încuviinţă dus pe gânduri. Lady Esther Carr ar fi putut fi nebună de dus la balamuc, dar era totuşi lady Esther Carr.

— Şi apoi, continuă Muriel, aş fi vrut să n-o fi făcut. Mi-am dat seama c-o luasem razna. Eram condamnată să rămân aici să-mi joc rolul. Nu vedeam cum aş mai fi scăpat vreodată. Dacă mărturiseam acum, ar fi părut mai mult decât oricând că eu aş fi omorât-o. Domnule Pyne, ce să fac? Ce să fac?

— Să faceţi? Domnul Parker Pyne se ridică cât de iute îi permitea silueta. Draga mea, vino acum cu mine la consulul britanic, care-i un om foarte amabil şi de treabă. Va trebui, desigur, să faci faţă unor formalităţi neplăcute. Nu-ţi promit că totul va merge strună, dar n-o să fii spânzurată pentru omucidere. Apropo, de ce s-a găsit tava cu micul dejun lângă cadavru?

— Eu am aruncat-o. M-am… M-am gândit c-ar părea mai plauzibil că eram eu, dacă se găsea şi o tavă acolo. A fost o prostie din partea mea?

— Da, a fost destul de inteligent. De fapt, a fost singurul lucru care m-a făcut să mă întreb dacă ai fi putut, oare, s-o elimini pe lady Esther… Asta până când v-am văzut. Atunci

mi-am dat seama că indiferent ce-ai face în viaţa dumitale, n-ai omorî niciodată pe cineva.

— Pentru că n-am curaj?

— Nu aveţi reflexe de tipul acesta, îi zise Parker Pyne zâmbind. Ce ziceţi, mergem? O să ne confruntăm cu o treabă neplăcută, dar am să vă ajut şi, după aceea acasă la Streatham Hill – nu-i aşa că se numeşte Streatham Hill? Da, am ghicit. V-am văzut faţa crispându-se când am pomenit de un anumit număr de autobuz. Vii, draga mea?

Muriel King ezita.

— Nu mă vor crede niciodată, repetă ea nervoasă. Familia ei şi toţi ceilalţi. Ei nu vor crede că ea s-ar fi putut purta într-un aşa mod.

— Lasă asta în seama mea. Ştiu câte ceva despre istoria familiei. Haide, dragă, nu mai fă pe laşa. Aminteşte-ţi că e un tânăr care suferă în tăcere. Mai bine am aranja să pleci la Bagdad cu avionul lui.

— Fata zâmbi şi se înroşi.

— Sunt gata, zise ea simplu. Când s-a îndreptat spre uşă, s-a răsucit. Aţi spus că ştiaţi că nu sunt lady Esther Carr dinainte de-a mă vedea. Cum aţi putut să ziceţi aşa ceva?

— Statisticile, răspunse domnul Parker Pyne.

— Statisticile?

— Da. Şi lordul şi lady Micheldever aveau ochii albaştrii. Când consulul a menţionat că fata lor avea ochi negri, strălucitori, mi-am dat seama că ceva nu se potrivea. Oamenii cu ochii negri pot avea un copil cu ochi albaştri, dar nu invers. Vă asigur că e un lucru ştiinţific.

— Sunteţi de-a dreptul fantastic, exclamă Muriel King.

SFÂRŞIT

1 titlul original: „The House at Shiraz”. Publicată în „Parker Pyne Investigates” de William Collins Sons & Co. În 1934.